

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΟΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στον πύργο του μαρκηρίου Κά-
 βλουσ, τὸν ὁποῖον ὁ πυργοδοσιπότης πρόκειται νὰ παντρήσῃ μετὰ τὴν κόρη του Αὐγῆ.
 Μὰ ἡ Αὐγὴ ἔχει πατρὸς τὴν μυστικὰ πρὸ τετραετίας μετὰ τὸν δούκα Φίλιππον τοῦ Νε-
 βέρ, φίλο στενὸ τοῦ πρίγκηπος τῆς Γκονζάγκας, μετὰ τὸν ὁποῖον ἔχει ἀποκτήσῃ
 καὶ παιδί. Ὁ πρίγκηψ τῆς Γκονζάγκας, ὁ ὁποῖος τὸ ξέρει ἀπὸ, ἔχει ἀναθέ-
 σει στὸν ἑμιστὸ τοῦ Πευρὸλ νὰ συγκεντρώσῃ τοὺς καλύτερους σπαθιστὰς τῆς
 Γαλλίας γιὰ νὰ δολοφονήσῃ τὸν Νεβέρ, γιὰτὶ ἐστὶ, ἕκτος τῶν ἄλλων, θὰ τὸν
 κληρονομήσῃ. Ἐπειδὴ εἶνε ἐξάδελφος τοῦ. Ὅλοι οἱ σπαθιστὰὶ ἔρριχνται συγ-
 κιντρωμένοι σ' ἓνα πανδοχεῖο, κοντὰ στὸν πύργο, κί' ἐκεῖ συζητοῦν γιὰ τὸν
 θρυλικὸν ἱππότη Λαγκαρντέρ, ἓνας δὲ ἀπ' αὐτοὺς, ὁ Κοκαρνιτὰς, τοὺς διηγεῖται
 τὴν ἱστορίαν τοῦ Λαγκαρντέρ. Σὲ λίγο σφάνει στὸ πανδοχεῖο κί' ἓνας δούλος
 ἀπὸ οὗτὸ ἐβελοντὸς τοῦ βασιλέως, τὸν ὁποῖον ἀρχηγὸς εἶνε ὁ Λαγκαρντέρ. Γι-
 νεται τότε μιὰ παρελθούσα καὶ οἱ ἐβελοντὰὶ κί' οἱ σπαθιστὰὶ ἔρχονται στὰ χέ-
 ρια, μὰ οἱ τελευταῖοι ὑποχωροῦν μολὲς μαθαίνουσι ὅτι οἱ ἀντίπαλοί τους εἶνε
 ἄνθρωποι τοῦ Λαγκαρντέρ κί' ἐστὶ συμφιλιδόνται καὶ συζητοῦν τὸ γλέντι
 τοῦσ μαζὸ. Τέλος φημιεῖται κί' ὁ Λαγκαρντέρ ὁ ἑῷος, ἄρστος, λεβέντης, ὁ-
 πόσοις. Μὰ μολὲς μαθαίνει ὅτι οἱ σπαθιστὰὶ ἔρριχνται ἐκεῖ γιὰ νὰ δολοφονή-
 σουν τὸν Νεβέρ, τοὺς διαγιγνε κἀκὴν κακῶς καὶ φευγόντας ἀπ' τὸ πανδοχεῖο πη-
 γαίνει πρὸς τὸν πύργο. Ἐκεῖ βρῆκει τὸν Πευρὸλ κί' ἓναν ἄλλο ἄντρα νὰ τὸν
 πλησιαζοῦν. Μὲς' τὸ σκοτάδι ὁ Πευρὸλ ξεγελεῖται, ὑποβέπει πὸς ὁ Λαγκαρντέρ
 εἶν' ἓνας ἀπ' τοὺς σπαθιστὰς, ὁ Σαλντάνι, καὶ τὸν φωνάζει κοντὰ του. Τοῦ ἀ-
 ναθεῖται τότε νὰ παρουσιάσῃ μὲς' τὸ σκοτάδι ὡς Νεβέρ στὴν Αὐγῆ καὶ νὰ
 πάρῃ το παιδί της. Ὁ Λαγκαρντέρ παίρνει πράγματι τὸ παιδί, μὰ γιὰ νὰ τὸ
 σώσῃ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τώρα ὁ Λαγκαρντέρ λίκνιζε τὴ μικρούλα μέσα στὴν ἀγκυλιά του
 α' ἦταν ἐντέλως ἀνενηθιστὴ στὰ καθήκοντα τῆς παρισιανῆς. Δὲν εἶ-
 ζε πὺλὰ παρὰ μιὰ φροντίδα μόνο σ' αὐτὸν τὸν κόσμο : πὺς νὰ μὴν τὴν
 ξεπνήσῃ !.

—Νάνι !. Νάνι !. τὴν ἔλεγε μετὰ ἡμέτερα ἰσχυρὰ ἀπὸ συγκίνησι, μὰ καὶ
 γελοῖατος συγχρόνως.

Κανὲς ἀπ' αὐτοὺς τὸν ἤξεραν, δὲν θι μπορούσε ποτὲ νὰ φανταστῇ
 τί ἔκανε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ τρουερός αὐτὸς ξιφουλῶνος... Ἦταν ἀφο-
 σιωμημένος ὀλόκληρος στὰ καθήκοντά του τῆς ντανιᾶς... Περπατοῦσε
 ἀνάλαφα γιὰ νὰ μὴν πιναζετῆ τὸ παιδί μέσα στὰ χεῖρα του καὶ κρα-
 τοῦσε κί' αὐτὴν ἀκόμα τὴν ἀνατοχὴ του.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε γιὰ δευτέρου φορὰ σάλπισμα κινήσε-
 τισ τοῦ κέρατος. Ὁ δευτέρως ἀπ' τοὺς σκοποὺς τοῦ πρίγκηπος τῆς
 Γκονζάγκας εἰδοποιεῖται τὸν ἀγένητὸν ὅτι ὁ Φίλιππος τοῦ Νεβέρ εἶ-
 ζε μὴν μέσα στὸ δάσος.

—Τὶ διάβολο εἶν' αὐτό ! Ἀναρω-
 τήθηκε ὁ Λαγκαρντέρ.

Μὰ δὲν ἐνδιαφέρθηκε περισσότερο, γιὰτὶ ἡ προσοχὴ του ὄλη ἦταν πάντα
 συγκεντρωμένη στ' πολὺτιμο κορ-
 τὸ του. Δὲν τολμοῦσε κἀν νὰ φιλή-
 σῃ τὴ μικρούλα... Ἦταν ἓνα τόσο
 χαριτωμένο πλάσματάκι, λευκὸ καὶ
 τοιανταφυλέλινο !. Πάνω ἀπ' τὰ
 κλειστά της βλέφαρα, δὺδ μαζουρὰ
 μεταξένια φορούει ἔδειχναν ὅτι ἔ-
 μαζεε τῆς μητέρας της... Ἦταν ἔ-
 νας ἄγγελος, ἓνας ὁμορφος ἄγγε-
 λος τοῦ Θεοῦ κοιμημένος... Ὁ Λα-
 γκαρντέρ ἀκούσε τὴ γλυκειὰ κί' ἀγνή
 ἀνάσα της... Ὁ Λαγκαρντέρ διῶμα-
 ξε τὴ βαθεῖά της γαλήνη ποὺ ἔμοια-
 ζε μετ' ἓνα ἀπεραντὸ χαμόγελο.

—Καὶ βίως, σὺλλογιστικὴ ὁ ἱ-
 πότης μας, αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ μητέρα
 της κλάει κί' ὁ πατέρας της κινδύ-
 νεῖται... Ἀ ! Ἀ ! Χάρης σ' ἐμένα, θ'
 ἀλλάξουν ποτὴν πράγματα... Ἐμ-
 πιστεύθηκαν μιὰ μικρούλα, σὲ μένα,
 τὸν ξεμαλιωμένο Λαγκαρντέρ... Ἐ,
 λοιπόν, γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ αὐτὴ τὴ
 μικρούλα, ὁ Λαγκαρντέρ θὰ βάλῃ
 μυαλό !. Μὰ πὺς κοιμᾶται, Θεέ
 μου !. Τὶ νὰ σκέφτεται τάχα αὐτὸ
 τὸ μετωπίκι, τὸ στεφανώκιον μ' ἀγ-
 γελικὲς μπούκιες ; Ναί, ὑπάγχει μιὰ
 ψυχὴ ἐκεῖ μέσα, κί' αὐτὴ ἡ μικροῦ-

λα θὰ γυῖν κἀποτὲ μιὰ γυναῖκα, ποὺ θὰ γοητεῖ καὶ ποὺ, ἀλλοίμονο ! θ'
 ὑποθροῖ !.

Στάθηκε λίγο κί' ἔπειτα ἐξακολούθησε :
 —Τὶ ὄραίο ποὺ θὰ εἶνε νὰ κερδίσω σιγά-σιγά, μετὰ ἡς φροντίδε-
 καὶ τὴ στοργῇ, ὄλη τὴν ἀγάπην αὐτοῦ τοῦ μικροῦ πλάσματος, νὰ τ'
 βλέπω νὰ ποὺ χαμογελά, νὰ με φιλεῖ...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε γιὰ τρίτη φορὰ ἤχος κινήσε-
 τισ τοῦ κέρατος. Αὐτὸ σημαίνει πὸς ὁ Νεβέρ εἶχε φτάσει στὸ συνοικισμὸ τοῦ
 Τρουερός.

Ὁ Λαγκαρντέρ, ἀκούγοντας τὸ σάλπισμα αὐτό, ἀνασώρησε καὶ
 ἔσπινε... Ἦνὰ ἀπὸ στιγμῇ, εἶχε ὄνειρετῆ πὺς ἦταν πατέρας... Τὴ
 ἴδια στιγμῇ, ἓνα βῆμα ἕξω ἀπὸ τὸν ἄξονα ἀκούστηκε κί' ὁ ἱππότης μὴν
 πορεύοιαι :

Ἦν' αὐτὰ Ὁ Νεβέρ !.

Πράγματι, ἦταν ὁ Νεβέρ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀφίσει τὸ ἄλογὸ του στὴ
 ἄγχη τοῦ δάσους καὶ προχωροῦσε πρὸς τὸν πύργο.

Δὲν ποῦσε ἔτι ἓνα λεπτὸ κί' ὁ Λαγκαρντέρ, ὁ ὁποῖος εἶχε κατα-
 λάβῃ τώρα ὅτι τὰ σάλπισματα ἦσαν συνθήματα ποὺ εἰδοποιοῦσαν τοὺς
 δολοφόνους γιὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Νεβέρ, τὸν εἶδε νὰ περνεῖ μὲρος ἀπ'
 τὸ γινάφι ποὺ βρισκοταν στὴν ἀρχὴ τῆς γεφύρας.

Τὸ ὄραίο κεφάλι τοῦ Φίλιππου τοῦ Νεβέρ, τὸ νεανικό μὴ καὶ με-
 λεγχολικό, φωτιστικὴ ἕσπερα γιὰ μιὰ στιγμῇ. Ἐπειτα, ὅταν ὁ δούξ ὁ
 κενταυροῦνδης ἀπ' τὴ γέφυρα καὶ προχώρησε πρὸς τὴν τάφρο, μονο-
 χαρὴ ἡ ὄψη καὶ προήγαγεν σιλοῦνττα του φροντῆταν. Κατόπιν ἐξαφ-
 στικε κί' αὐτὴ, γιὰτὶ ὁ Νεβέρ κατέβαινε στὴν τάφρο ἀπὸ τὴν μικρὴ
 σκάλα ποὺ ἦταν σκαμμένη στὸ τοιχοῦτά της. Ὅταν κατέβηκε τέλος κί'
 τοῦ, ὁ Μικρὸς Παρισινοῦς ἔλν ἀκούσῃ μὴ τραβῆτὶ τὸ σπαθὶ του.

Καὶ ὁ Νεβέρ ἀγχοσε νὰ προχωρῇ μετὰ τρυφίλας. Σκόνηταρε καὶ
 τόσο στὴς θιμωνιᾶς ποὺ βρισκόντονταν σπορτισμένως ἐδῶ κί' ἐκεῖ, καὶ
 γῆς.

Σὲ κάποια στιγμὴ στάθηκε καὶ φώναξε :
 —Ἐ, δὲν ὑπάγχει κανεὶς ἐδῶ ;

—Ἐἴθ' ἐγὼ ! τοῦ ἀπάντησε ὁ Λαγκαρντέρ. Καί, δόξα τῷ Θεῷ, εἶναι
 μόνο ἐγὼ !

Ὁ Νεβέρ δὲν ἀκούσε παρὰ μὴν
 τὸ «Εἴθ' ἐγὼ !» κί' ἀναγνώρισε τὴ
 φωνὴν τοῦ Μικροῦ Παρισινοῦ. Ἀπὸ
 σως διεθιθύνθηκε ἕσπερα πρὸς τὸν
 μὲρος ἀπ' τὸ ἐπτοιο ἀκούστηκε ἡ
 φωνὴ του.

—Ἐμπρός, ἱππότη ! τοῦ φώναξε.
 Τραβῆχτε τὸ σπαθὶ σας !. Δὲν ἔ-
 καροὺ γιὰ χάσιμο !

Ὁ Μικρὸς Παρισινοῦς ἐξακολού-
 θευσε νὰ νουνοῖξῃ τὴν μικρούλα, ἡ
 ὁποία κοιμῶταν τώρα μακάρια στὴν
 ἀγκυλιά του.

—Πρέπει πρῶτα νὰ σᾶς μιλῶ-
 κίμε δούξ ! ἀπάντησε στὸ Νεβέρ.

—Σὰς τὸ ἀπαγορευμένο αὐτό, τὸν
 δίκαιε ὁ Νεβέρ ἔπειτ' ἀπὸ τὸ προ-
 βλητικὸ γράμμα ποὺ ποὺ στείλατε
 τὸ πρῶτ' ἡ. Σιφουλῆστε, λοιπόν, ἱ-
 πότα... Θὰ μονομαχήσουμε στὸ σπα-
 τᾶδι...

Μὰ ὁ Λαγκαρντέρ οὔτε κἀν σὺλ-
 λογίζεταν νὰ ξιφουλκήσῃ. Τὸ σπα-
 θὶ του, ποὺ πετοῦσε συνήθως μονο-
 χαροῦ του ἀπ' τὴ θήκη του, φανόταν
 σάν νὰ κοιμᾶται δίπὸς ὁ μικρὸς ἄγ-
 γελος ποὺ κρατοῖσες στὴν ἀγκυλιά
 του.

— Ὅταν σᾶς ἔστειλα τὸ πρῶτὸ
 γράμμα μου, ἀπάντησε, ἀγνοοῦσα ἡ
 σὰ ἔξερο ἀπόψε !

— Ὄ ! Ὄ ! ἔκανε ὁ νεαρός δούξ
 εἰρωνικά. Βλέπω πὺς δὲν σᾶς ἀρέ-

--Ὄ ! μὰ εἶστε ἀνυπόφορος ! Φώναξε ὁ Λαγκαρντέρ, ἀποκρούοντας
 τὸ πρῶτο χτύπημα τοῦ Νεβέρ.

σει να μονομαχησετε στα σοτσινά!..

Κι' εβανε ένα βήμα μπροστά, 'Ο Λαγκαρντέρ ξαφούλησε τότε και του ξανάλε :

—'Ακούστε με, σας παρακαλώ, ύψηλότατε...

—Μήπως θέλετε να προσβάλετε πάλι την διδα Αγής ντε Κάυλους, όπως κάνετε στο πρώτο γράμμα σας ; φώτισε ο δούξ με φωνή που έτρεμε από όργη.

—'Οχι!.. Μά την πίστι μου, όχι!.. 'Ακούστε με!..

Μά ο Νεβέρ δεν άκουγε τίποτε... Είχε άρχεισει πάλι την επίθεσί του...

—'Α! μά είστε άνυπότατος! φώναξε ο Μικρός Παρισινός, αποχρονώντας το πρώτο χτύπημά του. Φύλαχτήτε.. Μά άκούστε με, επί τέλους!

'Ο Νεβέρ είχε μανιάσει, γιατί νόμιζε πως ο Λαγκαρντέρ τον κορόιβε.

Ρίχτηκε με όλη του την όργη κατά του αντιπάλου του κι' άρχισε να του καταφέρη αλλεπάλληλες σπαθιές μ' αυτή την τρομερή ταχύτητα που τον έβανε τότε τρομερό μονομάχο... 'Ο Μικρός Παρισινός περιοριζόταν στην άρχη να τ'ε αποχρονή άσπιντος στη θύρα του. 'Επειτα, άρχισε να τραβιέται πίσω, κρατώντας με το ένα χέρι τον το σπαθί του και με το άλλο το σπαθί του Νεβέρ και αποχρονοντας πάντοτε. Κάθε φορά που απέχρονε μια επίθεσι του αντιπάλου του, φώναζε :

—'Ακούστε με! 'Ακούστε με! 'Ακούστε με!

—'Οχι! 'Οχι! 'Οχι! του άπαντούσε ο Νεβέρ, συνοδευοντας κάθε άνοιχί του και με μια σπαθιά.

'Υποχωρώντας διαρκώς ο Λαγκαρντέρ, άκούμπησε σε κάποια στιγμή στο τείχος του πύργου. Όλο το αίμα του ανέβηκε τότε στο κεφάλι. Ήταν πράγματι μεγάλος ήρωισμός να αντιστέκεται τόση ώρα στην επίθεσί του να καταφέρη ένα δυνατό χτύπημα κατά του αντιπάλου του.

—Θα μ' άκουσετε ; φώναξε για τελευταία φορά.

—'Οχι! άπάντησε ο Νεβέρ.

—Βλέπετε ότι δεν μπορώ πάλι να υποχωρήσω! φώναξε ο Λαγκαρντέρ με απόγνωση που είχε και τον κοιμηζό της τόνο.

—Τόσο το καλύτερο! άπάντησε ο Νεβέρ.

—Διάβολε! φώναξε ο Μικρός Παρισινός, του οποίου η ύπομονη είχε εξαντληθή πάλι. Θέλετε λοιπόν να σας συντρέψω το χρονίω για να σας έμποδίσω να σοτσιώσετε το παιδί σας ;

Τα λόγια αυτά ήταν σαν κεραυνός για το Νεβέρ. Άμέσως το σπαθί του ξέφυγε από τα χέρια του.

—Τό παιδί μου! φώναξε. 'Ωστε η κόρη μου βρισκεται μέσα στην άγκαλιά σας ;

'Ο Λαγκαρντέρ είχε τυλίξει με το μανδύα του τη μικρούλα. Κι' έτσι, μέσ' στο σοτσιάδι, ο Νεβέρ ύπέθετε ως τη στιγμή, εκείνη, ότι ο αντίπαλός του είχε τυλίξει το μανδύα του γυρω άπ' το άριστερό του χέρι και τον χρησιμοποιούσε για άσπίδα, όπως συνηθίζοταν τότε... Τό αίμα του πάγωσε μέσ' τ'ε φλέβες του, καθώς σιλλογιζόταν τώρα τις μανιασμένες σπαθιές που κατάφερε προηγουμένως στην τύχη. Θά περσεύσε περίφημα να είχε σοτσιώσει το παιδί του...

—'Ιπλότα, είτε, είτε ένας τρελλός, όπως είμαι άλλωστε κι' εγώ και τόσο άλλει, μά τρελλός από άνδρεία, τρελλός από τιμή.. 'Αν ποτέ έβλεγα ότι πουληθήκατε στο μαρκήσιο ντε Κάυλους, δεν θά το ήθενα...

—Σας είμαι ύπόχρεος, άπάντησε ο Μικρός Παρισινός, που λαζάριζε σαν άλογο.

—Δότε μου την κόρη μου!

Και ο Νεβέρ, λέγοντας τα λόγια αυτά, θέλησε ν' άνασκησίσω το μανδύα του Λαγκαρντέρ. Μά έκβινος του έβιασε το χέρι και το κατέβασε κάτω, λέγοντας :

—Σιγά... Θα μου την ξυπνήσετε!..

—Θα με πληροφοροήσετε τουλάχιστον πως η κόρη μου βρισκεται στα χέρια σας ; είτε ο δούξ.

—Τι διαβολάνθρωπος! έβανε ο Λαγκαρντέρ. Προ όλίγου δεν ήθελε να μ' άφήση να του πω μόνοινα δυό λόγια και τώρα θέλει να του διαγγιθώ ιστορίες όλόκληρες.. Κύριε πλαιπά, φιλήστε το παιδί σας... μά ανάλαφα... πολύ ανάλαφα για να μην το ξυπνήσετε!..

'Ο Νεβέρ μηχανικά, έκανε ότι του είτε ο Λαγκαρντέρ.

—'Εχετε ξανοίδη — έξακολούθησε ο τελευταίος — ποτέ σας τεταμα μονακίγια ; 'Εχετε δη κανείς το Λαγκαρντέρ ν' αποχρονή μία επίθεσι του Νεβέρ, του Νεβέρ τρομερού στην όργη του, χωρίς ν' άν-

τεπιτεθή ούτε μια φορά, κι' ένα παιδί κοιμισμένο μέσα στην άγκαλιά του, ένα παιδί, που, παρ' όλη αυτά, δεν ξύπνησε ;

—Γιά όνομα του Θεού, μη μου το θυμάτε! είτε ίκετευτικά ο δούξ.

—Διάβολε! έβανε ο Λαγκαρντέρ. Είμαι μοισοδι στον ιδρώτα!.. Φτάνουν πάλι τα φιλήματα, κόψε πλαιπά! 'Αφήστε τη μικρούλα ήσυχ... Σίρετε, είμαστε κιάλας παληά φίλοι, ή μικρούλα κι' εγώ... Στοιχισμα έσο εκατό πιστίες — τις έσπες διατιχώς δεν έχω — πως όταν ξυπνήσει, θα μου χαμογέλαση!

Ξαναοκίσησε τη μικρούλα με το μανδύα του με φροντίδα πραγματικά μοιρική. 'Επειτα την άπέθεσε σε μια θρυονιά κάτω άπ' τη γέφυρα.

—Κύριε δούξ, είτε τότε, δίνοντας στη φωνή του το σοβαρό και άρρενοπό της τόνο. 'Εγγνώμη για την κόρη σας με τη ζωή μου, ότι-αίως και αν συμβή. 'Ετσι έξιλέωνομαι για το κακό που έβανα μιλώντας στο γράμμα μου έπιτόλεια για τη μητέρα της, ή όποια είναι μια όραμα, μια εγγενιά, μια άγία γενιά...!

—Θα με κάνετε να τρελλώθω! φώναξε ο Νεβέρ μ' άνοηπονησία. Μιλώτε μου!.. Πέστε μου τί συμβή!.. Είδατε την Αγή ;

—Την είδα!

—Πού ;

—'Εδώ, σ' αυτή το παράθυρο.

Και αυτή σας έδωσε το παιδί μας ;

—Ναι, μου το έδωσε, νομίζοντας πως το δίνει σε σας!..

—Μά είνε τρομερό... φώναξε ο δούξ. Θα πεθάνω ως όταν να μου τ'ά λητε όλα!..

—'Α! κόριε δούξ, έβανε ο Λαγκαρντέρ, σημάβινον έδώ πολύ παραόδοξα πράγματα!.. 'Εχετε σήμερα, καθώς άντελήθη, πολεμογραφίες διαβάσει... Θά τις ίκανοποιήσετε λοιπόν σε λίγο...

—Μήπως πρόκειται να γίνη κοιμηιά επίθεσι εναντίον μου ; φώτισε ο Νεβέρ.

'Ο Μικρός Παρισινός έσκυψε άπτόμα και κόλλησε το αυτί του στη γη.

—Νομίζω πως έρχονται! ψηθύρισε καθώς άνασκηνούταν.

—Για ποιούς μιλάτε ;

—Για τους κλαύβους, στους όποιους έχει ανατεθή να σας δολοφονήσουν!

Και άρχισε με λίγο λόγια να διηγείται στο δούξα τη συνομιλία του με τον Πενρόλ και τον εψηφλότατε συντροφο του — για τον όποιον δεν ήξερε πως ήταν ο Φίλιππος της Γκονζάλας — την εμφάνισι της Αγής και τα λοιπα γεγονότα που έπακολούθησαν.

'Ο Νεβέρ τον άκουγε με το στόμα άνοιχτό.

—Αυτός ο Πενρόλ — μουρούφρισε σε μια στιγμή σαν να μιλούσε στην έναντί του — είνε ο πιο έμπιστος άνθρώπος του Φίλιππου της Γκονζάλας, του καλύτερού μου φίλου, του αδελφού μου, ό έπίσης βρισκεται τώρα σ' αυτό τον πύργο για να μ' έξυπρητήση...

—Δεν είχα ποτέ την τιμή να συναντηθώ με τον κ. αρχιζαηρα της Γκονζάλας, άπάντησε ο Λαγκαρντέρ. Δεν ξέρω λοιπόν αν ο άνθρώπος, τον όποιον ο Πενρόλ αποκαλοει «'Υψηλότατος» ήταν αυτός...

—Αυτό; φώναξε σαν να διαμοιρζοτόταν ο Νεβέρ. 'Αδύνατον! 'Όσο για τον Πενρόλ κ' εμένα το μούτρο τον δεν μου άρρεσε ποτέ... Δεν είνε λοιπόν άπίθανο να έχη ποιηθή στο γέρο Κάυλους...

—'Οχι, είτε ο Μικρός Παρισινός. 'Ο εψηφλότατος δεν ήταν ο κ. ντε Κάυλους. 'Ηταν ένας νέος... Μά άς μη χαμώνατε σε ύποθεσια, κόριε δούξ. 'Οποιος κι' αν είνε αυτός ο άλλιος, έχει λάβει περίφημα τα μέτρα του... 'Ηξερε άκόμα και το σύνθημά σας με τη δεσποινίδα Αγή... Το σύνθημα αυτό χρησιμοποιήσα κι' εγώ και κατόρθωσα να την έξαταχίσω... 'Α! ή δεσποινίς Αγή, σας λατρεύει... Μ' άκούτε ; 'Ω! θα ήθελα πολύ να φιλήσω το χόμα μπρός στα πόδια της για να με συχωρέση για τ' άστοχα λόγια μου...

—'Ο Νεβέρ του πήρε το χέρι και του το έσφιξε α' όλη του τη δύναμη.

—Λαγκαρντέρ, του είτε με φωνή βαθεία συγνηνική, δεν σας ήξερα... Είστε μια μεγάλη καρδιά!

—'Εγώ, άπάντησε ο Μικρός Παρισινός, γελώντας, δεν έχω πάλι παρά μια μόνο ιδέα... Νά παντρευτώ όσο το δυνατόν γρηγορότερα για ν' αποκτήσω ένα ξανθό άγγελουδι σαν το δικό σας... Σιωπή!..

Κι' έσκυψε πάλι στη γη για ν' άφογκραστή.

—Αυτή τη φορά δεν γελώμαι, είτε σε λίγο.

Τότε ο Νεβέρ, ό όποιος είχε σκύψει κι' αυτός, είτε :

—'Εγώ δεν άκούω τίποτε...

('Ακολουθεί)

'Ο Νεβέρ του πήρε το χέρι και του το έσφιξε μ' όλη του τη δύναμη